

Temps per als altres a Salta i Chaco

Més de 70 joves van dedicar les seves vacances a participar en dos campaments de treball social a El Bordo (Salta) i la Isla del Cerrito (Chaco), zones molt necessitades de l'interior de l'Argentina

25/07/2008

Provar un estiu diferent. Repetir una experiència ja viscuda. Seguir el consell d'una amiga. Fer alguna cosa pels altres... Aquests i altres foren els motius que van portar a més de 70

joves a participar dels campaments de treball social que ICIED (*Iniciativas de Capacitación Integral para Emprendimientos de Desarrollo*) organitzà durant els mesos de gener i febrer, amb l'objectiu de promoure el compromís social en joves universitàries i d'estudis secundaris. Aquest estiu les propostes van ser: la Isla del Cerrito, a la Província de Chaco; i El Bordo, a la Província de Salta (Argentina).

En temps de collita

El campament a El Bordo, com en altres anys, es realitzà durant l'època de collita de tabac. És un període de l'any especialment difícil per a les famílies, atès que la majoria dels homes s'adrecen des de primera hora del matí al camp per collir els fulls que després les dones es dediquen a acanonar.

Així, els nens romanen la major part del dia sols o acompanyen els pares a

la feina. Tenint en compte aquesta realitat, des de l'inici dels campaments a El Bordo, fa cinc anys, una idea fonamental va ser treballar en l'enfortiment familiar i col·laborar amb l'eradicació del treball infantil. Per això, entorn d'una fira de roba, es van donar xerrades sobre família, a les mares; sobre afectivitat, a les adolescents, i es van organitzar jocs per als nois.

Segons la gent del lloc, ja és part del paisatge d'aquesta època de l'any veure la plaça plena de nens jugant, les llargues cues de mares, unes esperant per entrar a la fira i altres participant als tallers. “Vostès no s'imaginien el que fan cada vegada que vénen”, va ser el testimoni una senyora del lloc. “És per a nosaltres l'oportunitat de parlar amb algú, de sentir-se escoltada, de rebre un consell.”

Cadascú dóna el que rep

Un dels objectius dels campaments de treball social és donar a les universitàries la possibilitat de “tornar” a la societat, ja en aquesta etapa, part del que han rebut. Al Chaco, l'objectiu es va complir amb escreix.

Any rere any, els qui participen del campament a la Isla del Cerrito, es troben amb una comunitat necessitada, no sols de coses materials, sinó d'iniciatives per formar-se i créixer humanament. Gràcies al contacte que es va establir amb algunes docents del lloc, es va projectar per a l'any següent un curs d'orientació vocacional, per ampliar les expectatives de la gent jove de la zona.

En aquesta ocasió, la varietat de tallers va ser àmplia i va permetre a les universitàries un tracte molt intens amb les persones del barri. Els temes dels tallers van ser: embaràs,

lactància i nutrició en els primers anys de vida, valors nutricionals i higiene bucodental. Com altres anys, els tallers es transmeteren també per la ràdio local.

“Jo vull ser com elles”

“Escoltant històries carregades de patiment, era un el nostre objectiu: presentar-los una visió transcendent de la vida que els ajudi a superar i canviar en la mesura de les seves possibilitats, tot allò que anés contra la seva dignitat de fills de Déu”, va escriure una de les assistents al campament a Salta.

Amb aquesta meta diària, no sorprèn que si al principi “érem nosaltres els qui els visitàvem oferint-los la possibilitat d'estar prop de Déu a través dels Sagraments, després fossin ells els qui ens cerquessin demanant-nos que tornem l'any que següent”, va escriure una altra de les noies.

Va sorprendre la reacció d'una nena que, en passar davant de la Parròquia de El Bordo, i veure algunes noiese del campament a la sortida de Missa conversant animadament amb la gent del lloc, li va dir a la seva mare: “Jo vull ser com elles”, i va demanar ser batejada.

“M'emporto molt d'aquest campament”, va escriure una de les assistents al Chaco. “L'alegria de transmetre Déu i gaudir d'aquesta senzillesa que ens contagiava la gent del lloc i ens feia pensar que el poc era tot”.